

”עצת – מרגלים”. כך מגדיר זאת

רש"י. ה"עצה" הפכה אותם
משלוחים למרגלים. אין ספק כי
הם נשלחו לתור את הארץ,
לבדוק לחקור ולפשפש. אולם,
משהוסיפו לדו"ח כמה משבצות
שלא היו בטופס המקורי, ברגע
בו החלו להפוך את הטקטיקה

לאסטרטגיה – החלה ההדרדרות

בלי "עצות" בבקשה...

מספקת לביטול השליחות, שהרי אין לדיין אלא מה שענינו רואות, אך נורת הביקורת הזו הספיקה למשה להתפלל על הושע בן-נון "י-ה יושיעך".

”עצת – מרגלים”. כך מגדיר זאת רש"י. ה"עצה" הפכה אותם משלוחים למרגלים. אין ספק כי הם נשלחו לתור את הארץ, לבדוק לחקור ולפשפש. אולם, משהוסיפו לדו"ח כמה משבצות שלא היו בטופס המקורי, ברגע בו החלו להפוך את הטקטיקה לאסטרטגיה – החלה ההדרדרות. במילים אחרות, הם תפסו את עצמם מדי ברצינות. "לשם מה שלחו אותנו אם לא באמת לבחון ברצינות את האפשרות של כיבוש הארץ". כשהעניין הזה נפתח לדיון – החל כדור השלג להתגלגל, עד להתרסה ומרידה גלויה בה' ובמשה, רח"ל. כאשר נשיא הדור קובע מפורשות שהדרך "לרשת את הארץ", ארץ הקודש בשלימותה, היא – מחאה נגד הגוזרים ממנה חלקים, לאיש אין רשות לעשות שיקולים של רווח והפסד, כדאיות ותועלת, או כל שיקול אחר. איש לא מונה להיות "יועץ הקמפיין" ולבחון האם יש תועלת במחאה אם לא; התפקיד הוא ברור: למחות, ובצורה חריפה ביותר. ברגע בו מפסיקים לרגע ממילוי שליחות זו, ונוקטים בעצת מרגלים – זו ראשיתה של השתקה, שסופה דיבורים גלויים נגד נשיא הדור, חלילה.

"מחאה הכי חריפה... בחריפות הכי גדולה" – ואנחנו אפילו במחאה "מתוקה" לא התחלנו.

כבר עמדנו במדור זה בשנים קודמות, על התופעה המופלאה כי כל הפרשות הסמוכות לגי תמוז לפניו ולאחריו, מלאות וגדושות בענייני התקשרות למשה רבינו שבדור, ושלילת המחלוקת נגדו. דבר הבא לידי ביטוי מיוחד בשיחותיו הקדושות של הרבי.

המרגלים, כך מבואר בשיחותיו של הרבי, זעקו "התקשרות". הם לא רצו להפרד ממשה רבינו, שידעו כי לא יכנס לארץ. אך "התקשרות" זו באה כתחליף להתקשרות האמיתית, נטולת המרכאות – התקשרות של ציות להוראות נשיא הדור. עונשם היה, שאף במדבר לא זכו לראותו.

בזה יש להתחזק בימים אלו, ימי ההכנה ליום הגדול הקדוש והנורא גי תמוז. התקשרות מתוך ציות להוראות נשיא הדור, ובכל התחומים, בלי עשיית שיקולים והסקת מסקנות אישיות, אלא מתוך התמסרות לקיום השליחות. "עלה נעלה וירשנו אותה!"

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ה שבוע נוכחנו שוב, שכאשר מציגים את דבריו של הרבי כמו שהם, בלי לכסות טפח ולהעלים עוד טפחיים – הדברים מתקבלים. הנה, שליח הרבי מלך המשיח בפטרבורג, הרב מנחם מענדל פבזנר, השמייע דברים ברורים באוזני נשיא ארצות הברית ג'ורג' בוש, והלה מיהר להביע הזדהות עם תוכן הדברים, ועד שיועציו התקרבו הוא הספיק לומר את דעתו הנחרצת נגד ערפאת ובעד זכותה של ישראל להלחם בטרור.

למען האמת, על הנושא הזה אפשר למלא מאות עמודים. אך למי שאין כח, נפנה אותו לעמוד אחד בלבד בלקוטי-שיחות (חלק כ' עמוד 562), בו מרוכזת תמצית שיטתו של הרבי מלך המשיח אודות המחאה בענייני שלימות הארץ.

חובת השעה – מחאה: "לדעתי העיקר עתה הוא מחאה הכי חריפה, בנוגע למצב הבטחוני כפשוטו, נגד הויתורים לכל הלחצים הפוגעים במצב הבטחוני, שפירושם אחד שאין גבול לויתורים היל"ת".

אופן המחאה: "באופן בלתי פוסק ובחריפות הכי גדולה כדרישת המצב".

תועלתה ודאית: "באם היתה מחאה זו באה [כאמור בסעיף הקודם]... היתה סוף סוף מצליחה, ובעתיד הקרוב. והשקפתי זו מבוססת גם על הנהגה בדרך הטבע, טבע היחסים הבינלאומיים".

אחריותה – על כל אחד: "ולחקירתני בחוגים שונים: היתכן ולמה "אין פוצה פה ומצפץ". נענתי – כי עייף העם... ונוצרה תגובה (תת הכרה) דהגנה וחיסון, שכל זה שייך להמנהיגים וכל "השאר" – "ישב תחת גפנו ותחת תאנתו". עד כאן.

המורם מכל הני"ל: בשעה גורלית זו, חובה על כל אחד ואחת מאיתנו לצאת במחאה הכי חריפה, ציבורית וגלויה, נגד מהלכי "הנסיגה מפני הגוים" ה"נמשכת ובקצב מסחרר" (גם זה מלשון הרבי שם). דבר שהנו חובה ויביא תועלת ללא ספק.

הרבה מפקפקים, משום מה, בתועלת המחאה כעת. אולם, יש ללמוד מפרשת השבוע (באה"ק), פרשת שלח.

רק נורת ביקורת אחת נדלקה מעל ראשם של שנים-עשר השלוחים. הם היו כשרים וטובים ומוצלחים, נבחרים ונאמנים. אולם, כבר באותה עת הסתמנה תופעה מדאיגה של הרחבת סמכויות עצמית – לא חלילה מתוך כוונות רעות, אלא רק כדי להגיע ליישום מוצלח יותר של השליחות, כביכול. לא הייתה זו עילה